

© Jyolga Jeceny

MYRTUSOK KÖZÖTT.

— ESKETÉSI BESZÉDEK. —

Irta :

ÜTŐ LAJOS

unitárius lelkész.

Székelykeresztúr.

1927.

A szerelem virágai.

Mint egy tündéralomból ébredő gyermek, — kinek pilláira az édes anya mosolya tapad, — olyan a tavasz ébredő földje. A nap meleg sugara lágyan érinti, mint az anya csókjával, alvó gyermeke tejfinom arcát. Olyan ez a napsugár, mint a születő mosoly, mint a derengő hangulat. S e selymes érintés is elég arra, hogy megmozduljon a föld, fölnyissa keblét s megjelenjék az első mosoly ajkán: a *fehér hóvirág*. — A hóvirág a föld téli alvásának álmképe. — Dermesztő, hideg jégkéreg alatt álmodott a föld. Egy illattalan hideg virágról, mely hideg keblén hajtott s ime ébredő kábult állapotában ott látja már keblén álmvirágát, fehér fátyol, szírom ruhában, mintha mondaná: — Én vagyok, akiről álmodál. —

Boldog a föld, van már egy virága. Valósult álma után szent fogadást tesz: teremteni újat, szülni szebbet, illatosat.

Melegebben süt a nap. Csókja még lehellet, de melegében benne már egy későbbi forró szenvedély, egy érzéken perzselő nyár titkos sejtése.

Lágy a nap mosolya, szüzi a csókja. Hamar letünik az ég peremén, de a fölébredt föld keblébe zárja melegét s több pihenője, éjszakája nincs. Egy szélcsendes éj kihajtja az ibolyát s az öntudatos hajnal büsz-

4 kén mutogatja: ime megloptam az éj kékjét, arcára festettem, hogy így kacagjon szembe veled melegfényű nap. — Illattal telik meg a levegő, ez az illat: az ébredő mámor.

Mig az ibolya szirma illatban hervad el s szerényen húzódik vissza helyére, addig a földnek a széprő alkotott gondolata testet öltve emelkedik ki a gyöngyvirág alakjában.

Apró, félénk, rezgő harangocskák ezek, melyeket ha megmozgat az incselkedő keleti szellő, halk zizegésükből talán a zsoltárok dala hallszik. A gyöngyvirág apró harangocskáiba a föld imája, hálaadó énekének halk zenéje van bezárva. Ima a tavaszért, a napért, ének a melegért, a szerelemért.

Ez a virág legyen a hit symboluma.

S mig künn a tavasz balzsamos légkörében a földnek e szép, csendes munkája foly, addig itt e templom belsejében a szeretet intelmére szent eskü száll a magas ég felé, hadd legyen pecsétje a szív vonzalmának, a lelkek egyesülésének.

Az élet ébredő tavaszában jólesően érezzük a szeretet napjának meleg sugarát. Szűzi csókjával érinti a szív sima felszínét. Kipattan gyermekkorunk álmának virága: a fehér hóvirág, az ártatlanság jelképe.

Melegebb sugárra az öröm ibolyája tarkítja szívünk érzését, az ég üde kék színével.

Mennyországot varázsol a szívbe. — Azután vár . . . Vár mig elhangzik egy eskü. A forró, az őszinte, a szent eskü. S ekkor a szív új virágot követel, harangkelyhű gyöngyvirágot a hitnek szavával, zsoltárok dalával.

Ez ünnepélyes percben, a szent eskü előtt, legyen szabad a menyasszonyi myrtus koszorú girlandjai közé három szál virágból nekem is csokrot kötni s így tenni

a fejre, mint a legékesebb diadémot, a legcsillogóbb koronát, — hadd álljon ott díszként az öreg kor napjaiban is. —

5

Legyen e csokorban gyermekkorunk tündérálmának édes valója: a hóvirág. Öntudatlanságunkból kiemelkedő énünk első jelvénye.

Ebben van a szerénység, alázatosság, gyermeki engedelmesség összessége. — Ez az élet lepkepora. Ez a legszebb álom.

Legyen benne az ibolya, a családi élet boldogságának kék egét visszatükröző színével és legyen ott a hit symboluma.

Az ajkáról nem mindig ének csendül, sohajok is szállanak. E sohajok megmozgatják a hit virágainak harangkelyheit és ezek vigasztaló zsoltárokat búgnak.

Ne feledjétek:

„Szerelem a fiatal kor vallása.

Vallás az öreg kor szerelme!“

A szellem s a lélek tulajdona.

„Elme világunk szellem kertjében négy fának gyümölcsét érleljük meg, az öntudat ébredésének idejétől annak bénulásáig.

E négy fának gyümölcse:

- a) a tudomány;
- b) a művészet;
- c) az erény és
- d) a hit.“

Ezek közül kettő: a tudomány és művészet inkább a szellem; az erény és a hit a lélek tulajdona.

a) Első a tudásé. Mióta tudás utáni vágyunk elveszítetté velünk földi Édenünk paradicsomi korát s a tudatlanság virágos berkének emléke az öntudatos munka verejtékcseppjei között él csupán, azóta e vágy kielégíthetetlen, mindig szomjas epekedéssel lüktet agyunkban, többről-többre vágyik, életismeretre törekszik.

A tudás utáni vágy többféle irányának útját megjelölni nehéz. Hatalmas karokkal átölelni szeretne mindent s meg nem pihen, míg magyarázatot nem lel.

A tiltott gyümölcsöket le szakgatja, a sziklához láncolt Prometheusokat fölszabadítja, hogy útjába ne álljon semmi.

Egyik útja a tejút, benyulik a végtelenbe s ott

keresi azt, kinek a teremtés nagy munkáját s a fenntartást tulajdonítja, ki után lelke is szüntelen vágyik. — Ezred évek teltek el, míg verejtékező munkája után ez erőben fölismerete a szerető Atyát. Az agy nehéz verejtékcseppje lecsepegett a lélek mélyére, beharmatozta annak tiszta lapját, megtermékenyítette talaját s megfogamzott benne a lelki nyugalom édes érzete.

Másik útja a szellem irányának: az élet megismerésének tudása. A létfenntartás nagy problémájának megoldása, mikor az ember megtanult *élni*. Azt az étetet élte, melyről tudta, hogy az Isten akaratának teljesítése.

A tudás érett almája itt gurul előttünk, csak ki kell utána nyujtani kezünk.

Első munkátok legyen — kedves keresztény házaspár — megismerni az élet nagy titkát, a tudás erejével felnyitani annak ajtaját, melyen át az Isten adja meghagyásait, melyeket teljesítenetek kell.

b.) A tudásra nehéz munkával jutunk, a *művészet* önként jelentkezik. Inkább *natura innata*, melyre a tudás csiszoló erővel hat, hogy a gyémántból brillians legyen. — Sok oldalú és színű képei közül most csak azokat említem, melyek az élet szépségeinek megismerésében és utánzásában rejlenek. Olaszhon kék ege alatt, a narancsok hazájában, ama állandóan hangulatos légkörben mily gyönyörű festmények és szobrok hirdetik a művészet tökéletes voltát. — De e külső szépségek mellett a lélek belső szépségére is figyelniünk kell. Michel-Angelló Florenz utcáján a megáradt patak szennyes iszapjában talált kőből gyönyörű angyal szobrot faragott, Jézus a bűn fertőjéből emeli ki a lelket s teszi angyallá: „Megbocsáttatnak bűneid, mert igen nagyon s igazán szeretted.”

Lelki szépségek: a *jó és nemes* gyakorlása, melyek szerint élni, a legszebb művészet. —

Ezt a művészetet tanuljátok el.

c.) A lélek tulajdonai közül legértékesebb az *erény*. Ez a harmadik gyümölcs, melynek megérlelése tőlünk függ.

Az erény fája bennünk nő, de nemes ágakat bele a gondolat a szív érzései közül válogatva ojtogat.

Az a boldog, kinek lelkében ez a fa a legterebélyesebb. Az erényes, tiszta élet: *érték*, mi emberi méltóságunkra emel.

Ezzel lehet megvalósítani a Jézus meghagyásait s legszebb parancsát: a szeretet törvényét.

A házasság élet erénye: a *megbecsülés*, a megértés. Az a szeretet mely meg nem szűnik soha. — Ha a szeretetre épül a családi élet s erénye fáklyaként lobog, akkor a boldogságból áradó édes nyugodtság tölti be a hajlékot, a csend s béke otthonát.

d.) Vallásosérzésünk temploma: a lélek; a templom oltára: a hit; oltárképünk: az Isten. Isten képe s hasonlatossága magunk vagyunk. Önmagunkat is megbecsüljük akkor, amikor ez oltár előtt imádkozunk.

A házasságkötés komoly lépésénél olyan hitre van szükségünk, mely állandó s így megnyugtat és boldogít.

A lélek folyton kikivánczó vágyakozását kövesse nyomon a gondolat s a föltalált Isten kép előtt áldozzon az ember. Áldozzon azzal, mi legszentebb előtte. Ezt ne külsőségekben keresse a lélek. Ne menjen Gorizim hegyére égő áldozatával, ne próbáljon kedveskedni fogalmak betartásával, hanem vegye körül ez

oltárt lelke legszebb virágaival, mielőtt a legkedvesebb: szíve érzelmeivel.

9

A boldog házas élet e szent jegyek alatt alakul ki.

Az életismeret, pedig s a
a lelkinomság,
az erényes megnyilatkozás és
a hit, a vallásos érzés az imádkozás
hatása alatt emelkedik magasra.

„E négynek kupolája: az Isten“. E kupola alatt tegyetek szent fogadalmat, hogy egymást soha el nem hagyjátok.

A szeretet éneke s a munka dala.

Be van fejezve a nagy alkotás.

A nap kedvesen süit alá, meleg sugarai a föld új vendégeivel enyelegnek, bájos szirmaikat csókolgatják. — Tarka színü lepkék repdesnek tova, rá-rá szállnak egy-egy virágra, hogy meglopják annak -- önmagukban — termelt édes mézét. — Szegény kis virág. Elcsábitja anapsugár melege, elszédíti a szél suttogása s kábult állapotában alig veszi észre, hogy mézétől is megfosztották már.

Madár daltól cseng az Éden kertje. E gyönyörű kertben, a természet ez öszhangzó énekében, Istent imádó zsoltárok fakadnak. Ez a gyönyörű világ, a napsugaras táj, tarka virágú kert, az egész teremtettség Isten szeretetéről beszél. Aki leginkább élvezi ezt, az maga az ember. — A férfi mellett áll a nő, a báj, a kellem, maga a mosolygás, a csengő kacagás, a kitörő öröm: — Oh élni, élni, mily édes, mi jó.

Felel reá a nagyravágyás, a nemes aspiratiokkal, munka kedvvel telített férfi lélek:

— „És urrá lenni mindenek felett.“

A nő szava az életkedv, élni vágyás szava: a férfié a nehéz munka, gond, fáradság, a lázas sietség egy kitűzött cél felé, melynél a teremtés koronájának drága köve

csillog. A lélek értékes gyöngyeiből összerakva.

11

Ez a két felkiáltás Éden-kertjében, meghatározza a két nem élete célját, férfi és nő isteni elhivatását, melyet igazolt az ők jövőjük, mely a mi multunk s melyért nekünk is küzdenünk kell, mert az a mi jövőnk.

A nő első szava élénkké lesz „az Énekek éneké”-ben; a férfi gondterhes élete enyhületet nyer a munka dalában: „a zsoltárokbán”.

A nőnél ez énekben finomult ki érzése, a férfi dalában nemesült a munka. E kettő egymás mellett, mily fenséges zene, mily tökéletes összhang.

E képben, — mely nagy tanulságot interpretál — mindenki megkapja élete célját. Fiatal párok elé e képpel állunk, tanuljátok meg róla az életkedvet, a folytonos, szakadatlan munkát.

Urrá lenni mindenek felett. — Urrá a szenvedélyeken, melyek földhöz szögeznek s nem engedik a lelket szabadon szárnyalni; urrá a szenvedésben, melyek keresztet faragnak emberi vállakra; urrá a kitörő éremőkön, melyek elszédítenek hadd alakuljon ki így a „tökéletesebb ember” fogalma, hol az érték: a *jellem*. Urrá lenni az apróbb, mindennapibb tulajdonságokon: a kétely, irigység, rossz akaraton, akkor nem csügged el a munkában; nemcsak önmagáért, másért is dolgozik, egy kis családért, mely boldogságának helye. — Ez urrá levés után — melyben önmagát győzi le az ember — csendülhet a zsoltár a családi élet oltára mellett. — És ott van mellette a nő, dalos ajkán mosollyal, életkedvvel, lelket vidámitó kedvességgel.

A nőnek hivatása fenntartani a férfiuban a kitűzött cél nagy gondolatát s csüggedni egy percig sem engedni. — Urrá lenni mindenek felett. E szédületes

törekvésében, ha nemes nagyravágyás üzi, hajtja, a nő ne vessen elébe gátat, inkább vigye jó kedvével, hogy a férfi folyton ujakat termelő gondolata egy pontnál unottan ne stagnáljon soha. Nőnek hivatása, vigasztalni a férfit, ha talán a csalódások kifárasztó erejére lemondva áll meg az életúton, viszont csendesíteni, ha öröm kitörése zsilipet szakít.

Az Énekek éneke mindig suttogó, mindig szerelmes dala nem keres hatalmat, fényt, csillogást, hanem a szív érzése után indul, mely nem hallgat el sem a szenvedésben, sem a megpróbáltatásban.

Jelentkezése egyforma a gunyhóban és a palotában. A nő ajkán mindig cseng az ének, ha él a vonzalom s a szeretet ereje.

Ezért intelek — mint az úrnak szerény szolgája — szeressétek mindig egymást. A szeretetnek ellensége a bizalmatlanság, a kétszínűség, a rossz akarat, a harag, mely mind megszülethetik lelketekben. Vigyázzatok, folytsátok el még csirájában.

Legyen a férfi őszinte, bizalmas a nőhöz, a nő mindig kedves, életvidámsággal teljes, akkor . . . . a pihenés idején fölcsendül az ének:

a szeretet vidám éneke,
a munka megnyugtató dala.

A lélek ereje.

A lélek nemes tulajdonaiban erős. — Ezeket megismerni, fejleszteni szent kötelességünk. —

Korokként jelentkeznek ezek. Külön meg van a gyermek, a fiatal, a férfi, az öreg kornak a maga kiemelkedő, időnként nagyobb erővel jelentkező lelki tulajdonsága, melyeknek mindig nemcsak helyet kell adnunk, de életirányító, mozgató erejüknek alávetni magunkat tartozunk. — Igen gyakran külön-külön foglalkozunk ezekkel, de annál a pontnál, mikor jövőnket rendezzük, az életértéket felmutató lelki tulajdonok mindenikével egyszerre foglalkozunk, hadd írjuk fel ezeket családi életünk falára s meg ne feledkezzünk azokról soha.

E tulajdonok között áll:

- a) a hit mely Istenhez vezet;
- d) a szeretet mely emberekhez fűz;
- c) az erkölcs, mely lelki értéket ad;
- d) a munka, mely élethivatás;
- e) a cselekedet, mely jellem nagyság.

Ezeknek figyelmeztető szavát leginkább házasságkötés alkalmával halljuk, mikor e pillanat komolysága és megihletődése áramként járja át egész lényünket.

Engedjétek meg azért, hogy ez alkalommal ezekről beszéljek.

a) A szerelem, mely fiatalkorunk minden pillanatát betölti és szépséggel tölti el; mely megalapoztatja földi létünk boldogságának fészket: a családi életet, ez a szerelem a házasságban szeretetté izmosul. — Így izmosul a vallás, melynek szépségeiben eddig inkább gyönyörködtünk, mint hogy lényegét megérteni tudtuk volna; látványosságra vágyás és ünnepélyes hangulat vezetett inkább a templom belsejébe, mint az áldozatra való készség s az ima szükségességének érzete, ez a vallásosság családi életünkben hitté lesz. Olyan hitté, mely nem külső ceremóniák után megy, hanem megnyugszik a családi élet tüzhelye mellett, a lélek mélyéből fel-fel törő sohajokkal, mely mindig ég féle száll s mely a legszebb imádság. — *„Itt találkozunk mi lélekben az Istennel. Ő a világban mindent mozgó erő, Ő az örökké pihenő szeretet. A természetben Isten kitér előlünk, hogy tovább csalogathasson, lelkünkben oda adja magát nekünk és szívéhez ölel minket“* (R. T.) Gyermekkorunk játékszerei között mosolygó biztatás ez az Isten kép előttünk; a fiatal kor tavaszán vágyak, remények rügyfakasztó ereje. Egyik világunkban kézen fogva vezet, másiknál a jövő felé mutatva munkára int, családi életünkben szívéhez ölel, lelkünkbe adja magát egészen. — Őt így kell felismerni ezután s keblére borulni annak az édes Atyának, ki szívére ölel titeket.

b.) „Szeresd felebarátodat, úgy, mint magadat.“ — E krisztusi parancs lelket most nyer. — Megtanultuk, sokszor ismételtük anélkül, hogy nagyobb körben eleget tettünk volna követelésének.

Pedig a szeretet az, melylyel elég pazarok nem lehetünk soha s amely hasonlóvá tesz minket az örök istenséghez.

„Henri Beyle a zalzburgi sóbányákban járva páratlan gyémántokkal borított faágat talált az egyik aknában. Elszáradt fának ott maradt része volt, melyen a só kikristályosodott. Az így átváltozott faágban jelképét látja Beyle annak, ami minden szivben végbemegy. — Minden tárgy mit a szivbe vetünk, ott rendkívüli fénnel helyezkedik el. Beyle e tüneményt *kristályosodásnak*, mi istenítésnek nevezzük. — „A szeretet mindig isteníti tárgyát.“ (G.)
 „*A szeretet birodalmában, megosztás által gyarapszunk*“ (R.)

c.) A házas életnek, a szivre s lélekre gyakorolt alakító hatását tagadnunk nem lehet. — Jó iránti érzésünk itt szigorú erkölccsé lesz. Az ember itt *erkölcs biróként* emelkedik ki. Két lélek ölekezéséből nemes érzések erednek, melyeknek kihatásait két szempár figyeli, két fő bírálja. Nemcsak önmagunkért tesszük a jót, hanem azokért is, kik körülöttünk állanak. — A családi élet erkölccse messze kihat a jövőre. Egy iskola ez, hol az előadók mi vagyunk, nem szóval, de tettel s e tetteket sokat fogják emlegetni azok, kik a mi kis családukhöz tartoznak.

A hol megdől a családi élet erkölccse, ott szétomlik az az oltár, melyet fölépitettünk azzal a tudattal, hogy amellet boldogok leszünk.

„Szólj, gondolj, tégy jót s minden gondolat és tett tiszta tükörként fog visszamosolyogni rád!“ (V.)

d.) Megkettőzteti munkakedvünket a házasság, mert tudjuk, hogy nemcsak önmagunkért kell munkálkodnunk, hanem azokért is, kik tőlünk várják a minden nap kenyerét. Ez nem maradhat jutalom nélkül. Madách székfoglaló értekezésében így szól: „A nő alárendelt testi és lelki ereje védelmet, ápolást keres s az erősebb férfi lelkében ép' oly érzéseket költ, mint az elhagyott

gyermek, a hervadó virág, megdermedt madár s mindaz, mi mintegy esdekelve emeli hozzánk szemét mintha mondaná: lásd, te hatalmas vagy, én gyöngye, gondjaid alatt föléled, mi nélküled elvesz — s illat, dal, ima zománc, minden mi enyém, jutalmad lesz“ A munka jutalma odaadó szeretet, megbecsülés, vonzalom, hitvesi csók, gyermeki kedvesség. „A nő az élet változatos viszonyai közt főként érzeményei közvetítése folytán tanusíthatja legmagasztosabb tulajdonait.“ (S.)

Az ilyen munkából kiáradó cselekedetek magyarázzák a jellemet.

e.) Családi életünk jelleme: türelem, kimélet, gyöngédség, megbecsülés. „A házasság mint a kormányzás, kölcsönös engedmények sorozatából áll.“ Ez a megértés teszi a jellemet. Itt igazolódik be leginkább e szálló ige: „szelid válasz lehüti a haragot!“ (S.) E kitétel tehát haragot is tételez fel, indulatosságot, mi el sem kerülhető, mert két egyforma levél s egyformán gondolkozó fej nem lehet, de a fegyelmezettség, a nyugodtabb fél szelid felelete állandó békét teremt.

Kedves Atyámfiai. — A hit, mely Istenhez vezet, a szeretet mely emberekhez köt, az erkölcs, a munka, a jellem adja családi életünk boldogságát.

Igyekeztek e szerint élni.

Két ifjú.

Élt egyszer egy ifjú. A természet gyermeke. Ruhája egyszerű. Tövisszakgatta. Tüzes szemében életkedv ragyogott. Mosolygós ajka boldogságról beszélt. — Boldog volt a természet gyermeke. Ismert minden helyet, minden vadvirágot, erdők rejtekét, madarak dalát s eltanulta szavát. — Mikor elcsendesült a vidék, mikor a virágok bevonták szirmukat s a madarak is pihenőre tértek — csak a hold volt ébren — elővette lantját, dalolni kezdett, hogy *az éjnek is legyen dalosa.*

A lelke tiszta. Egyenes, ártatlan. Nem látott még szivet, nem ismert más érzést, csak mit a természet szépsége ébresztett föl benne. — S ez az ifjú egyszer bejött a világba. Kíváncsi volt: minden ember úgy szeret, mint ahogy ő? Oly egyenes, tiszta, ártatlan a szív, mint milyet ő ismer? Milyen boldog akkor ez a föld s rajta az ember.

Jött s dalolni kezdett . . . .

Dala lágyan csengett. Szerelmes éneke meghodította a sziveket. Olyanok voltak mint az övé. *Olyan egyforma a földön minden fiatal.* Olyan bohó. És az ifjú szívükbe lopta a tiszta szerelmet. Mennek utána és Ő sebzi őket.

Élt egyszer egy ifjú — . . . . a természet gyermeke. — Ruhája egyszerű, tövis szakgatta. Szemében különös fény ragyog. Ajkán harag rándul, majd mosoly játszik ha a földre néz, vagy égre tekint. Agya nagy gondolatoktól zsibong. — Lelke egyenes, tiszta, gyermekileg ártatlan. — A lelkeket vizsgálja. Vajjon mindenik ilyen? — Ezmék kínozzák, pihenni nem tud. Harcol a kísértéssel, elüzi a sátánt, majd kitör pusztai életmagányából hadd lássa, milyen az ember? — Milyen ellentét a való az Ő nagy lelkével, gondolataival, eszméivel. — Kihalt már a lélek, nincs annak Istene, csak egy bosszúálló, ki haraggal sujtja azt, ki égő áldozattal nem kedvez neki. — Nincs szeretet, nincs igazság, nincs felebarát. — *Felemeli szavát.* — Lány hangja a szellő szárnyán halmok felett szálldos, erőteljes szavát a hegy visszhangozza. A Jordán partján, tenger mellett hirdeti a lelket, az egyetlen Istent, a szeretet, igazság, a szentség tanát . . . — milyen különös, ki hallott még ilyet . . . s követték a lelkek emberét. Megnyerte magának a *megtévedt embert, szivébe adta az égi szeretetet.*

— — — — —
Ime a szerelem s a szeretet hirdetője.

E két ifjú — a természet gyermekei — mindeki-
nek életében megjelennek egyszer.

Egyik a fiatal kor vendége, mikor úgy örül az ifjú a virágnak, dalnak. Jön mint Adonis, mint egy szép Aphrodité. Regél meséket, dalol éneket, a szivbe lopja magát észrevétlenül.

A tavasz sem tarthat mindig. Jön a munka ideje, a komoly gondolkozás kora. A megélhetés kérdésének száz meg száz faja . . . s az ember mivé lesz? Szeretetlenség dül szivében, harag, irigység. Nem tiszteli az

igazságot, lábbal tiporja. Csak önhasznát nézi. Gyűlöli a samariabelit, minden ember-társát. Egyedül uralkodó mindenben az érdek.

-- Kétkedés szállja meg Istenére nézve, behomályosul lelke tiszta lapja, mint hidegre az ablak üveg. Jégvirágok tetoválódnak reá és ebben a szomorú világban *megjelenik a másik ifjú*, kereszttel vállán megy a Golgothára.

Szól hozzánk szeretettel, lelkünk simogatja, visszavezet Istenhez, igazságához, szivünkbe oltja a régi szeretetet, mely kizárja a gyarlóság ölő indulatát.

Boldog az, ki szavát meghallja s követi a Krisztust, boldogtalan ki elfordul tőle.

— — — — —
E pillanatban az első ifjú jelenlétét látom . . . .
itt áll közöttetek.

Hallom énekét, incselkedő szavát. Integet hogy menjetek már utána s én mégis visszatartalak. Csak addig teszem, míg ama másik ifjú megérkezését jelzem. Mert elfog jönni. Fogadjátok azt 'is oly jó kedvvel mint ezt ahogy kebletekre öleltétek. — Amit ez az ifjú hozott elmulhat, de amit Ő hoz, az soha el nem mulik. Égi szeretetet hoz az örök élet csirájával.

Kedves ker. házaspár, fogadjátok hajlékotokba a Krisztust s boldogok lesztek.

Az élet kötelesség.

„Szép az élet, így festi az álom.
Kötelesség — ébren úgy találom!”

Festegeti már Isten a határt. — Napsugár ecsetével végig huz a földön, gyönyörű színek láttatnak nyomában. Selymes zöld szőnyeget von a rétekre, majd rádob egy-egy virágszálat. Kék ibolya, sárga kökörcsin színezi a rügyszű fák alját. Bársonyos minden. Üde zsenge. — Megindult az orgona illata s a tavasz balsama hangulatossá teszi az embert. Az embert, ki minden külső képet önmagába zár, odarakja a lélek oltárára Isten képe mellé.

Igy imádja azt az erőt, mely e szépséget a természetbe s a lélekbe írja.

Akaratlanul is fölkiált egy-egy hangulatos hajnal rózsapír világának láttán:

— Oh mily szép az élet.

Szép mint az álom, melyet láthatatlan kezek bori-
tanak az alvó szemére.

Ez az ég tarka selyem leple, melyet reánk dob, hogy alatta incselkedő képek játszodjanak velünk. Előnkbe varázsolják a multat, bepillantást engednek a jövőbe, talán azért, hogy az ébrenlét vágyát ezek izgassák. A költői lélek a jövőben a mun-

„Mondád anyám, hogy álmainkat
Éjente festi égi kéz,
Az álom ablak. melyen által
Lelkünk szeme jövőbe néz.“

A természet szépsége álomszerűnek tűnik fel előttünk, ha csak ezt nézzük s ebben gyönyörködünk. Nemcsak azért mert az álom festi ilyennek, hanem mert a valóságban is szép. — S ebben a szépségben szép az *élet*. Szép, álomszerű. — A gyermekkor öntudatlanságának édeni kertje szép a maga játékszereivel. Szép az ábrándozó ifjú, mikor lelke a vágyak s remények szivárvány hidján köti össze a valót a képzelt világokkal; szép a munkában verejtékező ember s a kezét a biblián nyugtató kifáradt öreg.

De míg e szépségekben gyönyörködünk álmodozásunkból fölébreszt a munka, megfeszül a két kar ereje, föleszmél a létfenntartó ösztön s így folytatjuk tovább a költői kijelentést:

„Szép az élet így festi az álom,
Kötelesség, ébren úgy találom!“

Szigorú, nehéz kötelességteljesítés az élet. — S ebben mivé lesz az álom? Vágybeteg alakok szédelegnek májusi éjszakákon. Élethangoktól süketült mesélők nem hallják az égnek dörgését. — Fénytől vakult festők nem látják a villámot. Az álom valóságban reszket, mint egy hirtelen naggyá lett gyermek s a kötelesség ridegsége lerázza mindennek hamvát, a fiatalság üdeségét, báját, kellemét. — Az álom vakít, süketté tesz, beteggé; a kötelesség ébrentart, való tartalmat ad minden élet számára. „Ha születünk kötelességünk élni.“ De nemcsak rideg számokkal összeadott, szorzott s osztott életet, hanem olyat, melyben álom is van. Más-

kép szépség. — Mikor nemcsak magunkért dolgozunk; (a nap nemcsak önmagát világítja meg) nemcsak érdekünket szolgáljuk; (a hold beüzüstözi az éj sötétjét is) nemcsak érdekünknek vagyunk árva bolygói, hanem másoknak is világítunk, másokért is élünk, a család által előírt kötelességeket éljük.

Ez eskütétel perce is ezt magyarázza, ezt követeli. Éltetek eddig ezt hirdette:

„Szép az élet így festi az álmot,“

ezután a munka öntudata ezt is hozzá teszi: „kötelesség ébren úgy találom!“

Esküdjete arra, hogy egymásért, kis családokért dolgozni fogtok és e szent érzést mely összehozott nemcsak megtartani, de tisztelni is fogjátok.

E szent érzésben az élet édes álmot lesz, a munkában nemes kötelesség.

